

21/2/93

14 februari 1993

TRAVERS

Het was tijden geleden dat ik nog een voet had gezet in de Travers. Het was geleden van de tijd dat ik driftig op zoek was naar een jazz stam café in het Brusselse. De Travers viel daarbij meteen uit de boot, te duur voor mijn zakgeld. Het was een merkwaardige tent. Het huiskamer interieur zal daar wel niet vreemd aan zijn geweest. Ik herinner me vooral een optreden van Chris Defoort's Basementparty. Ik had me in het publiek verstopt, in stille bewondering voor de Jazz-muzikanten. Tijdens de pauze die vlot een half uur duurde durfde ik niet op te staan om een pint te bestellen. Ik neusde wat in mijn "Pornografie" van Gombrowitsz en ik voelde me al gauw bekeken. De drie Polen van het Smietana kwartet zaten weg te roken in een hoekje naast de bar in de Travers. Ze brabbelden hun taaltje doorspekt met Amerikaanse jazzterminologie en nipten stuurs aan hun Blody mary's. Ik had een flard van een gesprek opgevangen, een in de verf gezet drankverhaal, ze zouden er nogal tegen kunnen. Als op bevel zetten ze zich recht en beenden het zaaltje door naar het podium. Het luidruchtige publiek dat helemaal achterin moppen stond te tappen, rolde als een wolk sigaretten en glazengerinkel naar de rijen stoeltjes en streek daar neer. Ze verstomden gradueel. Er werd even kort aangekondigd dater een plaat werd opgenomen. De muzikanten keken professioneel vorsend de zaal in, dan zochten de blikken elkaar. Een moment verstomden ze. De bassist in de greep van zijn instrument, de sax met de vingers op de toetsen. In die aanzet merk je hoe goed ze elkaar kennen. Hoeveel dubbelops en grappen er in het zaagsel van de tijd zijn achtergebleven voor ze hier stonden. Hoe vaak ze elkaar lallend naar huis hebben gebracht onder het galmen van ballads door de straten van Krakow. 6 vingerknippen en een niet te stuiten stroom jazz invadeert de zaal. Alles kan in zo'n geval. De sfeer is de aandacht en de barvetes. En het geschater en de genietende Freak. Het barmeisje dat volmaakt wulps voorover buigt om de glazen mee te pikken van tussen de stoelen en de weardo die appatisch, onbewogen koel het podium aanschouwd, teveel boeken gelezen, zijn huid is te dik geworden. Na de eerste set komt de geluidstechnicus gutschend van het zweet, met een handdoek in de nek van tussen de electronika tegen het plaffond geklauterd. De Travers heeft de meest onkonfortabele opname studio van West Europa. De Polen hebben post gevat voor het podium met een pint Guinness in de vuist. Ze hebben goed werk afgeleverd en ze zitten er te glimmen en te stralen. Dertigers, net al iets te veel oost Europees vet om de lendenen. En ze spelen verder zodat het lijkt of er geen einde aan komt. De boel wordt opgevouwen en in dozen gestopt die nauwelijks de auto in kunnen. Er moeten nog drie sympatieke Polen bij die voor ze afreizen, uitgebreid afscheid nemen van hun Belgische collega's jazzmuzikanten. Het werd weer eens half drie.

Kor van Istendael

Take five
van Dave Brubeck & Paul
Desmond